

**28 IULIE
SLUJBA
SF.CUVIOS
PAVEL
DE LA XIROPOTAMU-ATHOS
ATENA, 1929**

Μηνὲ Ἰουλίῳ Εἰκοστῇ ὁγδόῃ. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Βασιλογόνου Προστάτου καὶ κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Αὐτοῦ Μονῆς Ταύτης.

Ἑσπέρας ἐν τῷ Μικρῷ ἑσπερινῷ. ἱστῶμεν στίχους τέσσαρας.

Καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

ἤχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Βύξαντος πόλις ἀγάλλου, ἐκ σοῦ γὰρ ἤνθησεν, ὁ ἐν Πατρᾷσι Παῦλος, καὶ Μονὰς αὐτοῦ δύο, προσκαλεῖ ἐορτάσαι ἅμα σὺν σοί, τὴν φαιδρὰν καὶ πανένδοξον, καὶ φωτοφόρον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, τῆς αὐτοῦ σεπτῆς κοιμήσεως.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἀθῷ πολιτευσάμενος, χαίροις ὦ Πάτερ Παῦλε, τῶν ὁσίων τὸ κλέος, ἀπάντων ἡ τερπνότης τῶν Μοναστῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωσμα, σοῦ ἐκτελούντων τὴν Πάνσεπτον ἐορτήν, χαίροις ἄνθρωπε οὐράνιε.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη κατοπριζόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις Παῦλε, αὐλιζόμενος μάκαρ, καὶ θείας εὐφροσύνης ἄρτι σαφῶς ἐμπιπλάμενος Πρέσβευε, τοῦ λυτρωθῆναι μονὴν σου τὴν Ἱερὰν, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Σὺ τὰ ἐπίκηρα πάντα, λόγῳ παρεῖδες ὁμοῦ, ἐκ θρόνους γὰρ τὴν τοῦτων, κατεφρόνησας δόξαν, καὶ ἔδραμες ἐμφρόνως τῷ πάντων Θεῷ, ὡς διψῶσά τις ἔλαφος, ὅθεν ναμάτων ἐκεῖθεν ἐμφορηθεῖς, καὶ ἡμῖν μετάδος ἅγιε.

Δόξα ἤχος α΄.

Εν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ, τοῦ Ἀθῷ αὐλιζόμενος, τὸν σώζοντά σε θεὸν προσεδέχου Παῦλε αἰοῖδιμε· ὡς ἄλλος δὲ Μωσῆς ὑπείσδους τὸν γνώφον τῆς θεωρίας, καὶ μυστιπόλος γενόμενος οὐρανίων διδασκαλιῶν, νέου Ἰσραὴλ ἡγεῖσθαι ἠξίωσαι. ὃν καὶ τῇ ἰδίᾳ σεαυτοῦ ὁδηγία, εἰς τὴν ἄνω διέσωσας Ἱερουσαλήμ· καὶ ἀπέλαβες μισθὸν τῶν καμάτων σου, παριστάμενος ἀμέσως τῷ θρόνῳ τοῦ παντάνακτος· Πρέσβευε οὖν δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν σῶν μαθητῶν, Παῦλε ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἔξ ἀγῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, πανυχία παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον προσόμοια· ἤχος δ΄. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ηστραψεν ὁ φαειδρός, καὶ ἐνθεός σου θίος, ὡς ἀστραπή καὶ πάντας, κατηύγασε τοὺς πίστει, **Παῦλε** σοφὲ τιμῶντάς σε.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Αγγελος ἀληθῶς, ἄλλος ἐδείχθης **Παῦλε**, ἀγγελικῶς διώσας, ὡς Ἄγγελον ἐν ὕμνοις, ἁλῶς ἀνυμνοῦμέν σε.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φέρεις σκέπων φρουρῶν, **Μονήν** σου τὴν δε **Μάκαρ**, μέχρως αἰῶνος **Παῦλε**, ἐπιδουλής παντοίας, τὴν ποιήμην σου ῥυόμενος.

Δόξα ἤχος δ΄.

Τὴν ποιήμην σου **Παῦλε** τρισόλβιε, φύλαττε ταῖς πρεσβείαις σου, ἐξ ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἀσινῇ, λυτρούμενος αὐτήν, ποικίλων συμφορῶν, ἀνιάτων τε νοσημάτων, καὶ τῶν κρυπτῶν παγίδων τοῦ θροτοκτόνου δράκοντος, ὡς παρόρησάν ἔχων πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α΄.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς **Μονῆς** τὸν προστάτην καὶ ἐν σαρκὶ ἄγγελον, **Βυζαντίου** τὸν γόνον, βασιλέων τὸ δαλάστημα, τὸν δὺο **Μονῶν** καθηγήτην, καὶ Ἀθωνος κλέος τὸ τερπνόν, τὸν **Πανόσιον Παῦλον**, ἀξιοχρέως τιμῶντες δοήσωμεν· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ τὴν σεπτὴν σου μνήμην φαιδρύναντι.

Καὶ Θεοτοκίον.

Τοῦ **Γαβριὴλ** φθεγξαμένου σοι παρθένε τὸ χαῖρε.

καὶ τὰ λοιπά.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀπολυτίκιον ἤχος δ΄. πρὸς τό,

Ἦς στύλος ἀκλόνητος.

Σταυρόν ὡς περ θώρακα, φέρων ἐν κόλποις σοφέ, ῥοαῖς τῶν θακρῶν σου, δικαιοσύνης καρπούς, πολύχους ἐξήνησας· ὅθεν ἐν τῷ ναῷ σου, ὃ ἡγείραμεν πόθῳ. **Παῦλε** Ἀνάκτων γόνε, ὕμνοίς σε εὐφημοῦμεν. δι' ὃ σαῖς ἰκεσίαις Ἄγιε, σὴν ποιήμην περισώζε.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ ψάλλομεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα. Ἰστῶμεν στίχους ὁκτώ
καὶ ψάλλομεν Προσόμοια στιχηρὰ τοῦ Ἀγίου ἤχος Τέταρτος. δ΄.
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῶν ὁσίων ὁ σύλλογος, Μοναζόντων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐφη-
μήσωμεν τὸν Πανόσιον, Παῦλον Ἀνάκτων τὸ θλάστημα,
Μονῆς τὸν δομήτορα, ἐπωνύμου ἑαυτοῦ, καὶ τὸ κλέος τοῦ
Ἀθωνος, τὸ πανθαύμαστον, τὸν φυλάττοντα Ποίμνην τὴν ἐδί-
αν, ἐκ παντοίων καὶ ποικίλων, πειρατηρίων καὶ θλίψεων.

Προκοπῆς ἡ ἐπωνυμος, ὡς ἀρνίον σε ἔθλεψεν, ἐν ὀνείρῳ ἁ-
λωνος ἡ κυήσασα, εἰς θημονίαν με λέοντας παλαίοντα ὄ-
σιε, καὶ νικήσαντα αὐτούς, προκοπῆς τῆς σῆς σύμβολον, ὄν-
τως ὄραμα, τοῦ νικήσαντος θαίμονος τὴν πάλην, καὶ σαρκὸς
ἐπιθυμίας, λόγῳ σου πάντας δὲ θρέψαντος.

Βασιλείαν ἐπίγειον, βασιλείας δι' ἔρωτα, οὐρανίου ὅσιε κα-
ταλέλοπας, καὶ ἐβδελύξω τὰ πρόσκαιρα, διὸ ἀναδέδειξας,
βασιλεὺς κατὰ παθῶν, ἀντὶ σκήπτρου τὸν τίμιον, σταυρὸν φέ-
ρων σου, ταῖς χερσὶ καὶ πορφύρας Παῦλε ῥάκη, καὶ τρυφῆς
ἀντὶ νηστείαν, ἀντὶ δὲ θρόνου Παράδειςον.

Ως οὐράνιον ἄνθρωπον, καὶ ἐπίγειον Ἀγγελον, σὲ εἰδότες ὅ-
σιε εὐφημουμέν σε· ἐν πειρασμοῖς ἀντιλήπτορα, ἐν νόσοις
ἀκέστορα, καὶ κινδύνους χαλεποῖς, εὐρηκότες σωτήρά σε, Παῦ-
λε ἐνδοξε· διὰ τοῦτο μὴ παύσῃ ἱκετεύων, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν
πάτερ, σὼν φοιτητῶν πρὸς τὸν κύριον.

Ἔτερα προσόμοια ἤχος πλ'. δ'. ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Οσιε Παῦλε πατὴρ ἡμῶν, τῆς ἱσαγγέλου ζωῆς, τὸ θεόσδοτον
δώρημα, καὶ πανυπερθαύμαστον, Μοναζόντων θησαύρι-
σμα, τῶν ἀσκητῶν τε τοῦ ὄρους ἁθωνος, καύχημα πέλων πάν-
τας πρὸς αἵνεσιν, τοῦ σὲ δοξάσαντος, προσκαλεῖς θεσπέσιε,
διὸ τὴν σὴν, μνήμην ἐορτάζοντας, ἡμᾶς περίσωζε.

Παῦλε ἀνάκτων τὸ θλάστημα, τῆς ἀρετῆς ἐραστῆς, γεγονὸς
ῥωθῆς ἄπασι, δωρεῶν τοῦ πνεύματος, Ἱερὸν οἰκητήριον,

κατορθωμάτων θαῦμα ἐξαΐσιον, προτερημάτων θησαυροὺς μέγιστος, ὅθεν τελουμένου ἐν ὧδαῖς νῦν χαίροντες πανευλαβῶς, τὴν ἡμᾶς εὐφραίνουσαν, θείαν πανήγυριν.

Οσιε Παῦλε τρισόλβιε, σὲ καὶ προστάτην ἡμῶν, καὶ ὑπέρμαχον ἔχομεν, ἐν κινδύνοις πάντοτε, πρὸς Θεὸν Ἱερώτατε, ὡς τοῦ ἁγίου πνεύματος ὄργανον, ὡς τοῦ δεσπότη, πιστὸν θεράποντα, σκεῦος ὡς τίμιον, χάριτος θεσπέσιε, τῆς τοῦ Θεοῦ ὡς χρυσίον δόκιμον, τῆς ἁγιότητος.

Παῦλε τοῦ ἁθῶ τὸ καύχημα, ὑπὲρ ἀγάπης Χριστοῦ, βασιλείας ἡλόγησας, τῆς φθαρτῆς καὶ ἐκδοτον, πόνους σῶμά σου δέδωκας, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτελεύτητον, τρυφὴν ἐνθέως ἀποσκοπούμενος· ἥς καὶ ἐπέτυχες, δόξης ἐφιέμενος, ἥς καὶ ἡμᾶς, μετασχεῖν ἰκέτευε, πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα ἤχος πλ' δ'.

Νουνεχῶς θεοφόρε, τὴν τῆς ψυχῆς κατοπτεύσας εὐγένειαν, ἔπτευσας ταύτη, καθυποτάξας τὸ χεῖρον ὡς κρείττονι, καὶ τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώδητον διατηροῦσαι· ἐντεῦθεν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀνηνέχθης λαμπρότητα, βασιλείαν μισήσας, καὶ κόσμον καὶ κοσμοκράτορα· μελέτην γὰρ θανάτου, πάντα σου τὸν δῖον θέμενος, Θεὸς θέσει γέγονας, τὸν νοῦν κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἡγεμόνα καταστήσας, διὸ καὶ πρὸς οὐρανίους σκηναίς μετατεθείς, ἀμέσως ἐντυγχάνεις, τῷ φύσει Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν.

Εἵσοδος. τὸ Φῶς ἱλαρόν.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὰ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν θάσκαρος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες,

μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗ-
ρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὥς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμα-
μεν αὐτούς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς·
καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὥς σπινθήρες
ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινουῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι
λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποι-
θότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ
προσμενουῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ,
καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, πα-
ρὰ ὑψίστῳ διὰ τοῦτο λήφονται τὸ θασίλειον τῆς εὐπρεπείας
καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐ-
τοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ θραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν λείψε-
ται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς
ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθή-
σεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον, λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμά-
χητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συ-
νεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας, πορεύ-
σονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύκλου τό-
ξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀνυλῶνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυ-
μοῦ, πλήρεις ῥιφῆσονται χάλαζαι, ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕ-
δωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστή-
σεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὥς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐ-
τούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία
περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνε-
τε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες
πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι, ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ
κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ
τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρη-
τας, πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γῆρας, θεὸς
ἀκηλήδοτος, εὐάρεστος θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν με-
ταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρώπῃ μὴ κακία ἀλλάξει σύνεσιν
αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· θασκανία γὰρ φαυλότη-

τοὺς ἀμαυροῦν τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλεύει νοῦν ἄκακον, τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Ἡκυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν ἰδιόμελιν· ἦχος α'.

Αγάλλου ἐν κυρίῳ, ὁσίων ἄθω τὸ καύχημα, καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων, περιδόξον θλάστημα, ὀρθοδόξων βασιλέων, γόνε λαμπρότατε, **Παῦλε** παναοίδιμε, καὶ τῆς ἀριζήλου ταύτης ἐπωνύμου σου, **Μονῆς** δομήτωρ ὁ πρῶτιστος, ἦτις σοῦ τὰς ὑποθήκας φυλάττουσα, τὰ τοῦ ἐνθέου σου θείου στηλογραφεῖ κατορθώματα, πολιουχόνσε καὶ προστάτην, κεκτημένη θερμότατον· ἦν εἰς αἰῶνας περιφρούρει πρεσβείαις σου, οἷα πολλοὺς καμάτοις, καὶ ἰδρωσιν ἀνήγειρας. **Πρέσβευε** θεόμεθα, συντηρηθῆναι ἡμᾶς, ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων, ἐπεμβαινούντων τῇ ποιήμῃ σου, καὶ σῶζε θεόμεθα, τοὺς ἐκ πύθου τελουντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

ΕΠατρὸς ἡμῶν **Παύλου**· οὗτος γὰρ ὁ τριστόλθιος, ὡς φυτὸν ἀμάραντον καὶ ἀείζωνον, ἐν ταῖς ὑπωρείαις σου ἐξανθήσας, πνευματικῆς εὐωδίας, ἐπλήρωσε πᾶσάν σου τὴν περίοικον· διὸ καὶ ἡμᾶς τὰ σὰ τέκνα, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναχθέντες, πνευματικοῖς ἄσμασι τερπνῶς ἐκδοῶμέν σοι· πρέσβευε τυχεῖν ἡμᾶς, παρὰ χριστοῦ τοῦ σωτῆρος, τὸ μέγα ἔλεος.

ἦχος β'.

Τρυφὴν νῦν τὴν ἀκήρατον, καὶ αἰωνίαν ἀπόλαυσιν ἀποκομίζη, τὰς ἐπικαρπίας τῶν πόνων σου τῶν πολλῶν, καὶ ὧν ἐθησάυρησας ἀρετῶν, **Παῦλε** παναοίδιμε· διὸ ὕμνον σοι ἀπὸ χειλέων, πηλίνων προσαγόμενον πρόσδεξι, μετ' εὐμενείας ὧ θεῷ **Πάτερ**· καὶ παράσχου πλουσίας τὰς ἀντιδόσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οὐρανίου πολιτείας φωστήρ διαυγέστατε, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ, τῇ αἵγλῃ τοῦ πνεύματος, καὶ τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν ὠραϊζόμενος, τὸν νοῦν ἀπαθεία καταστραπτόμενος· διὸ προστάτην σε πλουτοῦντες, τοῦ κορυφαίου συνώνυμε, **Παῦλε** πατήρ ἡμῶν, θεόμεθά σου ἐκτενῶς, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὴν Ἀγίαν Μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Ο ἐπὶ γῆς ἄγγελος, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπος Θεοῦ, **Παῦλος** ὁ θεῖος, ὁ κατὰ **Παῦλον** ἔχων τὸ πολίτευμα, καὶ πορφυρίδος τὸ θρέμμα, καὶ τῶν ἐν ἄθῳ ὀρεσίτροφον σεμνολόγημα, νοερώς σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, πρὸς πανθαίσιαν πνευματικὴν, πεφυτευμένος γὰρ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, ἐξήνθησεν ὡς φοῖνιξ, καὶ ὡς τοῦ ὄρου ποιμήν, ἐπλήθυνε τὰ ποιμένα **Χριστοῦ**, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν ὁσιότητι, καὶ δικαιοσύνῃ.

ἦχος δ'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι, σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων **Παῦλε** μακάριε, σύσκηνος γέγονας, τὴν αὐτῶν γὰρ ζηλώσας πολιτείαν, ἀπείληψας τὸ θραδεῖον τῆς καρτερίας σου· ἢ ὑπὸ σου δομηθεῖσα ἐπώνυμός σου μονή, κομπάζει τὰ σὰ παλαίσματα, τὸ τοῦ ἄθωνος ὄρος σήμερον, ἐπιτελεῖ τῆς ὁσίας σου κοιμήσεως, τὴν πάνσεπτον ἑορτήν, διὸ **Πάτερ** πανσέβαστε, ὁμῶς σου καὶ ἡμῶν, ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

δόξα ἦχος πλ' α'.

Δεῦτε πᾶσαι τῶν Μοναστῶν αἱ χορεῖαι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ συνδράμωμεν, τοῦ θεοῦ ποιμένου ἡμῶν **Παύλου**· τούτου γὰρ αἰφαιναὶ ἀρεταί, ἐξήστραψαν ὡς ἥλιος, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· τῆς ἐπιγείου βασιλείας, καὶ τῶν γηγένων ἢ ὑπερφρόνησις, τῶν οὐρανίων ὁ ἔρωξ, τὸ αἰετόρρυτον δάκρυον, τὸ πρᾶον, τὸ σύννουν, τὸ τοῦ νοῦς καθαρὸν, ἢ καθαρότης τῆς ἀγιότητος· ἐν τούτοις διαλάμπων ὁ ἀείμνηστος, ἀποδύεται τὴν φθοράν, ἄνεισι πρὸς Θεόν, καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἀμοιβήν, τῶν ἐαυτοῦ καμά-

των· καὶ σὺν ἁσώματοις τῷ ἄστέκτῳ θρόνῳ παρῆσθηκώς, ἀλή-
κτως τὸν ὕμνον, ἀναπέμπων Θεῷ, προσθεύειν ἀπαύστως, ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν τῆς Μεταμορφώσεως.

εἰς τὸν στίχον προσόμοιζα. ἤχος: πλ' α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὅσιον ἄθω κρηπίς, Παῦλε πανόσιε ἀνάκτων τὸ βλά-
στημα· ταῖς σαῖς γὰρ θεοτεροπέσι, καὶ φαειναῖς ἀρεταῖς,
ἄθω πάτερ ὄρος τὸ θεϊότατον, κατηύγασας λόγους σου, καὶ σε-
πτοῖς κατωρθώμασι, καὶ ἀκένωτως, χάριν μάκαρ ἐπλούτησας,
τῶν ἰάσεων, θαψιλῇ τὴν ἐνέργειαν, χάριτος ἐμπιπλῶν ἅει, τοὺς
πίστει τιμῶντάς σε, καὶ σοῦ τὴν μνήμην τελοῦντας τὴν ἱερὰν
καὶ σεβάσμιον· Χριστὸν οὖν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆ-
ναι, τὸ μέγα ἔλεος.

στίχος. Τῆμος ἐναντίον κυρίου.

Βλύσον τῶν σῶν χαρίτων ἡμῖν, τοὺς ποταμοὺς τῶν ἱαμάτων
ἀοίδιμε, καὶ ῥύπου ἁμαρτημάτων, καὶ ἐμπαθῶν λογισμῶν,
τῶν κατὰ χραίνόντων καὶ καρδίαν καὶ νοῦν, αὐτὸς ἐκκαθάρας,
ναοὺς τοῦ πνεύματος ποιήσον, τὴν παναγίαν, δεχομένους ἐπί-
λαμψιν, τῆς οἰκήσεως, τοῦ σωτῆρος καὶ πάντων Θεοῦ, ἵνα ἐν
ἀγιότητι, ἐμμένοντες πάντοτε, καὶ τῆς ἐνεῖθεν ἀρόρήτου καὶ
θείας, ἀξιοθῶμεν λαμπρότητος, πανόσιε Παῦλε, καὶ εὐρήσω-
μεν πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

στίχος· Μακάριος ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος.

Οἶκον παρθενομητορ ἀγνή, ὁ θεῖος Παῦλος, εὐλαβῶς σοι ἀνέ-
θετο, σεμνεῖον τὸ θεῖον τοῦτο, ἐν ᾧ οἰκεῖς νοερῶς, οὐρα-
νὸν ὡς ἄλλον τοῦτο δεῖξασα· τοῖς μύροις θαυμάτων σου, κατω-
σφραγίστων τοὺς ἄσμασι, μῦρόν σου θεῖον, ὁλοψύχως γεραίρον-
τας, καὶ ἀκένωτον, χάριν ῥύων τοῖς πίστει σου, εἰκόνα τὴν
μυροβλύτησαν, μυρίσαι ἐθέλουσι, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις,
καὶ τὰς δυσώθεις ἀπέλασον, ἡμῶν ἁμαρτίας, τῶν ἐν πίστει ἐκ-
τελούντων, τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα ἤχος πλ' α'.

Στύλος φωτοφανής ὅσιε, πᾶσιν ἐφάνης, ἀπάσῃ γὰρ ἀρετῇ κο-
σμοῦμενος, σοφία τε καὶ γνώσει καλλυνόμενος, καὶ τῇ προα-

ότητι ἐμπρέπων, ἀγάπη τῇ πρὸς τὸν πέλας ἐκκαίόμενος, νέος ἡμῖν ὥφθης Παῦλος ἀοίδιμε· τίς σκανδαλίζεται θοῶν κατ' αὐτόν, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι, καὶ νῦν μὴ ἐλλείπης ἄνωθεν, σὺν τῷ θεσπεσίῳ Μάρτυρι Γεωργίῳ, ἐποπτεύοντες τὴν ποιμνὴν ὑμῶν, καὶ αἰτούμενοι παρὰ Θεοῦ τὸν ἱλασμόν, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ βασιλέως παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἐπλάσε χειρὶ τῇ ἐαυτοῦ, διὸ πανάμωμε ὡς μητρικὴν παρρήσίαν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένη· ἀδικαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μοναστῶν πληθὺς πᾶσα, οἱ τὸν ἄθω οἰκοῦντες, συνελθόντες τὴν μνήμην τοῦ θεόφρονος Παύλου τελέσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, τιμῶντες αὐτὸν χροεωστικῶς· ὡς ποιμένα πολιούχον, καὶ οἰκιστὴν, μονῆς τῆς ἐπωνύμου ὄντα· δόξα ἀναβιβάζοντες πρὸς αὐτόν, Χριστῷ τῷ σέ δοξάσαντι λαμπρῶς· δόξα τῷ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐν κινδύνοις ἡμῶν προστάτην δεύσαντι.

Δόξα ὁμοιον.

Μονάσας θεαρέστως ἐν τῷ ὄρει τοῦ ἄθωνος, ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείαις, τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, θαυμάσια τελέσας φοδερὰ, Μονὴν τε συγκροτήσας Ἱερὰν, προσενήνοχας Χριστῷ πληθὺν σωζομένων, Παῦλε σοφὲ διασιλογόνε· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ τὴν σεπτὴν σου μνήμην φαιδρύναντι.

καὶ τό· Θεοτόκε παρθένε·

ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων καὶ γίνεσθαι Ἀνάγνωσις εἰς τὸν θῆον αὐτοῦ.

Ἦσαν ὁ ἐξάπλωτος· Θεὸς Ἰκύριος· καὶ τὰ τροπάρια.

Εἰς τὸν ὄρθρον· Θεὸς Κύριος· καὶ τὰ τροπάρια τοῦ ἁγίου.

Μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν· καθίσματα· ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Εξ ὅλης τῆς ψυχῆς, βασιλείας τὴν δόξαν, ἐξέφυγες σοφέ, Ἱερώτατε Παῦλε· εἰς ὄρος δὲ ἀνέδραμες, ὡς διψῶσα τις ἔλαφος, τὸ τοῦ ἄθωνος, τὸ ἁγιώτατον ἔνθα, τῆς ἀσκήσεως, καλῶς ἀνύσας τὸν ὁρόμον, ὁσίως κεκοίμησαι.

δόξα ὁμοιον.

Εὐφραίνου ἡ πληθὺς, τῶν ἐν ἄθῳ ἰδοὺ γάρ, ἐπέφανέ σοι νῦν, τοῦ ποιμένου σου Παύλου, ἡ ἐνδοξὸς κοίμησις, τοὺς περ τοὺς καταυγάζουσα· ὅθεν σκίρτησον, μετὰ χαρᾶς ἐκδοῶσα· δόξα αἴνεσις, σὺ τῶν ὁσίων Χριστέ μου, καὶ Παύλου ὁ στέφανος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ημόνη τῶν πιστῶν κραταιὰ προστασία, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ῥύσασθαι, πάσης θλίψεως, καὶ συμφορῶν καὶ κινδύνων, μητροπάρθενε, ἀμαρτωλῶν προστασία, τοῦ κόσμου βοήθεια.

Μετὰ τὴν 6'. στιχολογίαν.

ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τρίθον διώδευσας, τοῖς πλείστοις ἄδαντον, ὄρει τοῦ ἄθωνος ἐνδικοιτώμενος ὥσπερ στρουθίον οὐδενός, γηΐνου λογιζόμενος ὅθεν καὶ ἠξίωσαι, χαρισμάτων ἀντάξια, παύειν τὰ νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα· διὸ εὐχαριστοῦντες δοῶμεν· δόξα Χριστῷ τῷ σέ δοξάσαντι.

δόξα ὁμοιον.

Απαν τὸ φρόνημα, σαρκὸς ἐμάραντας, θείου ὀρθότητι ἀσκήσας ἄριστα, καὶ τῶν θαυμάτων ἀμοιρῆν, ἐνέργειαν ἐπλούτησας· ὅθεν καὶ ἐφώτισας σέρβων γένος ἀοίδιμε, Παῦλε καὶ προσήγαγες, σεσωσμένους τῷ κτίστη σου· διὸ σου ἐπαξίως τιμῶμεν τὴν μνήμην τῆς θείας σου κοιμήσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε, μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον· ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταισμασι θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βοῶ σοι· χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον· καθισμα.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Βασιλείας τὴν δόξαν ὑπεριδὼν, καὶ Χριστὸν ἀγαπήσας ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας, μέχρι τέλους αἰοῖδιμε, καὶ τὸν σταυρόν σου ἄρας, ἐπ' ὧμων ἀνέδραμες, τῷ τοῦ ἁθωνος ὄρει, διάγων ὡς ἄσκαρος· ὅθεν καὶ πλουσίας, ἀμοιβὰς τῶν σῶν πόνων, ἐδέξω αἰοῖδιμε, ἐκ χειρὸς τοῦ κυρίου σου. **Παῦλε** πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι· τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Βασιλέων τὴν δόξαν ὑπεριδὼν, καὶ Χριστὸν, ἀγαπήσας, ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας, μέχρι τέλους αἰοῖδιμε· τὸν γὰρ σταυρόν σου ἄρας, ἐπ' ὧμων ἀνέδραμες, εἰς ἀθάτους ἐρήμους, διάγων ὡς ἄσκαρος· ὅθεν καὶ πλουσίας, ἀμοιβὰς τῶν σῶν πόνων, ἐδέξω μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ κυρίου σου, **Παῦλε** πατὴρ ἡμῶν· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι· τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν βασίλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν μητέρα τοῦ πάντων δημιουργοῦ, ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὑμνοῦντες δοῦλωμεν, ἢ τῆς χαρᾶς αἰτία, παρθέने πανύμνητε, τοὺς ὑμνοῦντας σε σῶζε, καὶ σκέπε πρεσβεύεις σου, ἐκ πειρασμῶν παντοίων καὶ νόσων καὶ θλίψεων· ἔχεις γὰρ ὡς μήτηρ, τοῦ Θεοῦ παρρησίαν, οἰκτεῖρειν θρασυεύειν τε, νοσημάτων τὴν ἱάσιν, διὰ τοῦτο δοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Οἱ ἀναβαθμοί· προκαείμενον ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ· Στίχος.

Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου.

Ζήτηι τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου· καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου· στίχος.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός· ἦχος δ'.

Ο τὴν χάριν τῶν θαυμάτων θεόθεν δεξιόμενος· καὶ τὴν Μάν-
θραν ταύτην ἐξ αὐτῶν κρηπιδων εἰς σεμνεῖον λογικῶν προ-
δᾶτων δεινόμενος, εἰς δόξαν κυρίου Παῦλε πανσεβάσμιε, τὸ
πάντων τῶν ἐν ἄθῳ ἀκροθύνιον· παρόρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χρι-
στόν· αὐτὸν ἰκέτευε, ἐκτενῶς θεόμεθα, ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν
πανίερον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσμασιν.

Τὸ κ

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰς 5'. καὶ τοῦ ἁγίου οἱ δύο εἰς 7'.

Τῆς Θεοτόκου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτον ἄσμα, τῇ Μητρὶ τῆς ζωῆς ἁδῶ· Μανουήλ.

Τῆς Θεοτόκου ᾠδὴ α'. ἦχος δ'. ὁ εἰρμός.

Α νοίξω τὸ στόμά μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ
λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαί-
δρως πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

Τροπῆριον.

Τ οῦ κόσμου τὰ πέρατα, δόξη τῇ σῇ κόρη θέσποινα, ἐπαγαλ-
λιόμενα προερατάζουσι, σὴν μετᾶστασιν, δι' ἧς πρὸς πό-
λον ἦρθης, τῷ υἱῷ καὶ κτίστη σου συμβασιλεύουσα.

Ε κόσμησας ἄχραντε, φύσιν ἡμῶν τῷ ἀσπόρῳ σου, τόκῳ καὶ
ἀνύψωσας, εἰς οὐρανούς ἀπὸ γῆς, καὶ ἀπήλλαξας, τῆς
πρώην ἀκοσμίας, ἥνπερ καθυπέστημεν ἐκ παραβάσεως.

Τ ῆν θείαν σου ἄνοδον, ὁ Ἡλιοῦ προεικόνισεν, ἐν πυρίνῳ ἄρ-
ματι ἀρθεῖς ὡς εἰς οὐρανούς, σὺ δὲ πάντα γνε, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ
κυρίου, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, ἦρθης λαμπρότητα.

Α ὕλων ταγμάτων σε, ὑπερανίσχουσιν ἔγνωμεν, ἀσυγκρίτως
θέσποινα, ὡς διὰ σοῦ τὸν Θεόν, ὁμιλήσαντα, τῇ φύσει τῇ

δροτεία, καὶ τῆς πάλας πτώσεως ἐπανορθώσαντα.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου ἡχος ὁ αὐτός· καὶ εἰρμὸς ὁ ἴδιος.

Ζωὴν τὴν αἰώνιον, ποθήσας Παῦλε ἀοιδίμε, τὸν κόσμον κατέλιπες, καὶ βασιλείαν φθαρτὴν, καὶ τὸν ἄθωνα κατέλαβες προθύμως, Μονὴν δὲ περίφημον, ἡγείρας πάνσοφε.

Εν ἄθῳ γενόμενος, μονῇ χειμάρρου κατώκησας, ἐνθα ἐνασκούμενος, ψυχὴν ἐκάθηρας, καὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους κατελάθου, λανθάνειν τοὺς ἅπαντας σπεύδων θεόσοφε.

Δαιμόνων κακώσεως, καὶ πονηρῶν ἐπιθέσεων, ἀνθρώπων διήσωσον, Παῦλε τὴν μνήμην σου, τὴν τελοῦσάν σου τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, ἣν πόνοις ἰδίους σου, ἡγείρας πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Πενήτων ἀνάκλησις, καὶ ἰσταμένων δεδαίωσις, ὑπάρχεις πανάμωμε, ὅθεν σου θέομαι, συμπτωθέντά μου, τὸν νοῦν τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀνόρθωσον θέσποινα, ὅπως δοξάζωσε.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ ἁγίου: ἡχος πλ' δ'. ᾠδὴ α'.

Ἀρματηλάτην Φαριώ.

Ανωθεν ἅπαν τοῖς ἀνθρώποις δώρημα, ἐκ σοῦ κατέρχεται, τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, ὅθεν μοι τὴν πάμφωτον, ἐφιεμένῳ δώρησαι, θεοῦ πνεύματος χάριν, ὑμνήσαι μνήμην ἐν ἄσμασιν Πύλου τοῦ πανσόφου φιλάνθρωπε.

Τῶν μοναστῶν δεῦτε τὰ πλήθη σήμερον, ἀνευφημήσωμεν, τὸν παμφαῆ λύχνον, τὸν καταφώτισαντα, τὸν ἄθῳ τὸν σεδιάσμιον, καὶ ἐγείραντα πόθῳ, δύο μονὰς ἐκκρηπιδῶν αὐτῶν, εἰς δόξαν κυρίου καὶ αἰνεσιν.

Φερωνυμίας ἀληθοῦς τετύχηκας, Παῦλε πατήρ ἡμῶν, προκοπὴν εἰς θεῖαν, ἀνελθὼν ἀσκήσεως, καὶ κοσμικῆς συγχύσεως, ὡς ἀγγέλους μακρύνας, στυτὸν οσίως ἡξίωσαι, θείας ἀναπαύσεως ὅσιε.

Φιλοσοφίας ὑψηλῆς ἀνάκτορον, σὲ ὡς εἰδότες ἡμεῖς, οἱ τὸν θεῖον πόνον, συνδρομῆς σου ἔχοντες, εἰς κατοικίαν ἄσμασιν, ὑψηλοῖς τὴν σὴν χάραν, στέφομεν Παῦλε λιτάζοντες, ὅπως ταῖς εὐχαῖς σου σωθῆιμεν.

Θεοτοκίον.

Τοῦ τοκετοῦ σου τὸ φορικτὸν Μυστήριον, κόρη πανάμωμε, τίς μὴ ἀνυμνήσει, παρθένος γὰρ τέτοκας, παρθένος καὶ μεμνήσκας, ἐν τῷ τόκῳ παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ὠ θαύματος, ἄχραντε παρθένος πεφύλαξι.

Καταβασία.

Χοροὶ Ἰσραὴλ ἀνίκμοις ποσὶ, πόντον ἐρυθρόν, καὶ ὑγρόν θυθὸν διελάσαντες· ἀναθάτας τριστάτας δυσμενεῖς, ὁρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποδρυχίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελλον· ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ὣδὴ γ'. ὁ εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους θεοτόκε, ἡ ζωσα καὶ ἄφθονος πηγὴ θείαν συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Τροπάριον.

Ρητῶν τῶν ἐνθέων προηγόρων σφραγὶς ἀναδέδειξαι ἁγνή, τοῦ νόμου γὰρ τὸ πλήρωμα, σὺ ἀπορόρήτως τέτοκας, Χριστὸν ὃν καθικέτευε, κατοικτειρήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὸ πάλαι μεσότειχον τῆς ἔχθρας, διέλυσας θέσποινα ἁγνή, τὸν τῆς εἰρήνης πρύτανιν, Χριστὸν ἀποκυήσασα, ὅνπερ ἄει ἱκέτευε, κατοικτειρήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οπρὶν Ἰσραὴλ πυρὸς τῷ στύλῳ, πρὸς γῆν ὁδηγεῖται τὴν καλήν, ἡμεῖς δέ σοι πανύμνητε, πρὸς Χριστὸν ὁδηγούμεθα, ὅνπερ νῦν καθικέτευε, κατοικτειρήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Νεφέλη ἡ πάλαι προετύπου, τὴν δόξαν τὴν σὴν παναληθῶς, ἀπείρω γὰρ δυνάμει σου, παρθένε θεοδόξαστε, σκέπεις διαφυλάττουσα, ἀβλαβεῖς πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Ισάγγελον θείον ἐπεδείξω, ἀγγέλων ποθέσας τὴν ζωὴν, Παῦλε τοῦ ἁθω καύχημα, Μονῆς σου δὲ διάσωσμα, ἥτις τελεῖ τὴν μνήμην σου, συγκαλουμένη τοὺς ἅπαντας.

Τὸν ἔνθεον θίον σου θεόφρον ἐν τέλει ἀπέδειξεν ἡμῖν, τερατουργῶν ὁ ὕψιστος, αὐθημερόν τὸ σκῆνός σου, πρὸς πόλιν τὴν βασίλειον, τοὺς βασιλεῖς τῷ θεόφρονι.

Μωσέως ὡς πάλαι ἐδοξάσθη, ἡ ὄψις σου **Παῦλε** ἐν καιρῷ, σῆς τελευτῆς αἰοῖδιμε, ψυχῆς σου τὴν εὐγένειαν, ἐμφαίνων προδηλώτατα, καὶ καταπλήττων τοὺς βλέποντας.

Θεοτοκίον.

Η μόνη τὸν ἅγιον τεκοῦσα, καὶ μόνον παντὸς ἁγιαστήν, ἁγιασμὸν δίδου ἡμῖν, οἰκοῦσιν ἐν τῷ ὄρει σου· **Χριστοῦ** λαόν τ' εὐλόγησον καὶ σοῦ τὴν ποιμένην περισώζε.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ωσπερ ὁ μέγας **Μωϋσῆς**, **Σινᾶ** εἰς ὄρος ἀνῆλθες, εἰς τοῦ ἁθωνος τὸ ὄρος καὶ πλάκας, ἐκ χειρῶν τῶν τοῦ **Θεοῦ**, ἐδέξω **Παῦλε** ὅσιε, καὶ ἰσραὴλ τῷ νέῳ, νενομοθέτηκας ἄριστα.

Φίλην καὶ σύνοικον λαθῶν, τὴν ἀρετὴν ἀπὸ θρέφους, ὥσπερ σκύδαλα ἡγήσω τὰ πάντα, νέος **Παῦλος** πεφυκώς, ὀνόματι καὶ πράγματι, καὶ τὸν σταυρόν ἐπ' ὤμων, ἄρας **Χριστῷ** ἡκολούθησας.

δόξα.

Αντὶ τοῦ σκήπτρου τὸν σταυρόν, ἀντὶ πορφύρας, τὰ ῥάκη, καὶ μονήρους τὸ σκληρόν ἀντὶ **Παῦλε**, βασιλείας τῆς πολλῆς, προκρίνας ἀναπαύσεως, εἰς οὐρανοῦ σκηνώσεις, μετὰ ἁγίων ἐσκήνωσας.

καὶ νῦν.

Πεπληρωμένους ὀφθαλμούς, τοὺς τῆς ψυχῆς δυσωπῶσε, ἀποκάθαρον τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ ἀξίωσον ἄγνως, διάγειν παναγία μου, καὶ γὰρ ὡς **Θεοῦ** μήτηρ, ἐσχύεις πάντα ὅσα ἂν θούλοιο.

Καταβάσις.

Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου.

Καθίσματα ἤχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν σοφέ, αἱ τῶν ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ἐν σώματι τελῶν, τὴν ἀσωμάτων βιωτὴν, ζηλῶν ἐξήλωσας ὑπὲρ φθορτὴν βασιλείαν· ὅθεν καὶ στεφάνους σοὶ πλέξαντες, **Παῦλε** κορυφαίου συνώνυμε, ἀμαραντίνους ἄνωθεν, ἐνδόξως τῇ κορυφῇ σου ἐπέθηκαν· **Χριστῷ** οὖν πάτερ, αἰεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

δόξα ὁμοιον.

Κατεπλάγη ἐπὶ σοί, ἅπας χορὸς ἀγγελικός, τὴν ἐν σαρκί σου βιωτὴν, ὁρῶν παμμάκαρ ἐπὶ γῆς, ὅτι ὡς ἄσαρκος διήγες θιοὺς ἀύλως, ἐκπλήττει δὲ σοφέ, καὶ πάντα θρότειον νοῦν, ἡ ἄκρα καὶ πολλή σου ἀπάθεια, δι' ἧς ἀγγέλοις μὲν ἶσος ἐγένου, τῶν δὲ ἀνθρώπων ὑπέρτερος· ὅθεν σε πάντες ἀνευφημοῦμεν, **Παῦλε** πάτερ ἐν ὕμνοις.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἀπάντων τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα χερσί, φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου, πανάληθες ἐστί, τοῦτο ὃ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν, τὸ ἀκατάληπτον· ὕψος καὶ βάθος, καὶ μήκος καὶ πλάτος, τῆς ἀπορόρητου λοχείας μου· νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἐννοίαν πᾶσαν, τῶν θροτῶν καὶ ἀγγέλων.

ὥδῃ δ΄. ὁ εἰρμός.

Οκαθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας, δόξα χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Τροπάριον.

Ασματίζων ὁ προφήτης, ἀνεκήρουτε πνεύματι, ὡς κρῖνον ἐν μέσῳ, ἀκανθῶν θεὸς ἐξελέξατο, σὲ καὶ πλησίον ὡς μῦρον προσηκόμενος, πάντας ἔπεισε, δόξα κραυγάζειν τῇ δόξῃ σου.

Σὲ πηγὴν ἐσφραγισμένην, ὁ αὐτὸς ἐπωνόμασε, κήπον κεκλεισμένον, ἀδελφὴν τε νύμφην ἐν πνεύματι, τῆς παρθενίας τὸ

φέγγος προκηρύττων σου· ὅθεν ἅπαντες, δόξα δοῶμεν παρθένε τῇ δόξῃ σου.

Μελωδῶν καὶ ὁ προπάτωρ, σέ Δαδιδ' πόκον ἔφησεν, ἐν ᾧ ὁ τῶν ὅλων, κτίστης καὶ Θεὸς καταθήσεται, ὡς ὑετός καὶ δροσίσει ψυχὰς δέσποινα, τῶν δοῶντων σοι, δόξα παρθένε τῇ δόξῃ σου.

Ανοιξὸν τὴν θύραν κόρη, τοῦ ἀπείρου ἐλέους σου, καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, χεῖρα βοηθείας χορήγησον, καὶ μὴ λαόν σου ἐκδώῃς εἰς ἀπόγνωσιν, τὸν κραυγάζοντα, δόξα παρθένε τῇ δόξῃ σου.

Τοῦ ἁγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Σοῦ τὴν πανευφρόσυνον νῦν ἐορτήν, καὶ φαιδρὰν τρισμάκαρον πανήγυριν, ἐπιτελοῦσα, ἡ Μονὴ σου ὡς φρουρόν, σὲ προσκαλεῖται κράζουσα· σκέπη μου γενοῦ Παῦλε τίμιε.

Πίστει τε καὶ πόθῳ σοῦ ἅπαντες νῦν, Παῦλε θεοφόρε δεόμεθα, πρόφθασον ῥῦσαι, τὴν Μονὴν σου δυσχερῶν, σὲ γὰρ προστάτην κέκτηται, πρὸς τὸν πανοικτίρμονα κύριον.

Απὸ ψυχικῶν ἡμᾶς πάτερ παθῶν, μάλα δονουμένους καὶ πίστει σε, προσκαλουμένους, νῦν ἐπίσκεψαι ταῖς σαῖς, Παῦλε σοφὲ δεήσεις, πρὸς Θεόν, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Στόματι καὶ χεῖλεσι τοῖς ῥυπαροῖς, ἄχραντε τολμῶντες οἱ δοῦλοί σου, σὲ εὐφημοῦμεν ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρός, διηνεκῶς φλογίζοντος, θείαις μεσιτείαις σου ἄχραντε.

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Σὺ μοναστῶν, καύχημα σὺ καὶ ὑπόδειγμα, τῶν τιμώντων, ὦ Παῦλε τὴν μνήμην σου, σὺ τῆς Μονῆς ἔρεισμα τῆς σῆς, σὺ καὶ πολυούχος καὶ, οἰκιστὴς καὶ πανάριστος, προστάτης τε καὶ φύλαξ, τῶν αἰεὶ προβαλλόντων, πρὸς Θεόν σε μεσίτην αἰείμνηστε.

Σὺ μοναστῶν, ὅρους τοῦ ἁθῶ τὸ καύχημα· σὺ τεροπνότης, Παῦλε καὶ τὸ στήριγμα, ἡ χαρμονή, καὶ καταφυγή, σὺ πρὸς τοὺς ἀγῶνας, τῆς ἀρετῆς ἐναργέστατον, παράδειγμα καὶ τύπος, ὑπογράφων ἐμπράκτως, τὴν σὺράνιον τριδὸν αἰείμνηστε.

Ωφθης ἡμῖν, ἄλλος Μωσῆς Παῦλε Πάνσοφε, διανέμων, νόμον τὸν σωτήριον, οὐκ ἐν πλαξὶν εὐσκιαγραφῶν, λιθίναις καρδίαις, ἀλλὰ σαρκίναίς τοῦ τῆς χάριτος, καὶ πᾶσι ποδηγέτης, χρηματίσας ἐδόξας, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Αειλαμπές, καὶ φωτοφόρον παλάτιον, σκοτεισθεῖσαν, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, ταῖς προσβολαῖς κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τοῦ προδολέως, πατρὸς τεκοῦσα τὸν σύνθρονον, υἱὸν ἀπειρογάμω, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, καὶ παρθένος ἀγνή διαμείνας.

Καταθασία.

Εἰσακήκοα τὴν ἐνδοξὴν οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ῥύσῃ τοὺς θοῶντάς σοι, δόξα τῇ δυνάμει σου κύριε.

ὥδῃ εἴ. Ὁ εἰρμός.

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρογάμε παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σε, σωτηρίαν θραθεύουσα.

Μέγιστον ἐντρούφημα, ἀνθρώπων καὶ ἀγγέλων τε, δέσποινα καὶ ῥόδον Παρθενίσου, ἐξ οὗ προήλθε τῆς θεαρχίας ὁδμή, καὶ ψυχὰς ἐπέφυραν πιστῶν, τῶν μακαριζόντων σε, θεοτόκε ἐκάστοτε.

Σκηνὴ ἦν περ ἔπηξεν, ὁ τῶν αἰώνων κύριος, χαῖρε παντευλόγητε παρθένε, ἐν ᾗ τοῦ πνεύματος χαρισμάτων ἐπτάς, εἰς λύτρον κατώκησεν ἡμῶν· τῶν μακαριζόντων σε, θεοτόκε ἐκάστοτε.

Τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, ἡμῶν χαῖρε ἀπόρθητον· χαῖρε ἡ ταχίστη προστασία, ἐν ἀπροόπτοις καὶ αἰφνηδίαις δεινοῖς, φύλαξτε καὶ σκέπη κραταιά, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε,

Ιλὺν ἀπώσάμενοι, πάντες τὴν ἐπιχθόνιον, τῇ πάντων προσέλθωμεν κυρίᾳ, χαῖρε θοῶντες τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἢ αἰτία τε καὶ προσφυγή, τῶν μακαριζόντων σε θεοτόκε ἐκάστοτε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Θεὸς δοξάζεται, χείροις μοναστῶν ἢ κατοικία, ἁγίων ὄντως τὸ ἐργαστήριον· ἐν ᾧ καὶ ὁ Παῦλος ὁ σοφὸς ἤσκησε καὶ ἤγειρε, μονὰς δύο εἰς αἶνον Θεοῦ.

Πατέρες μονάζοντες, οἱ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, δεῦτε ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ πανσόφου, καὶ θείου Παύλου πανηγυρίσωμεν, κροτοῦντες ἐν ᾗσμασιν αὐτοῦ, τὰ θεῖα παλαίσματα, καὶ σεπτὰ κατορθώματα.

Τῷ κρείττονι ὅσιε, τὸ χεῖρον καθυπέταξας, ταῖς πρακτικωτάταις ἐργασίαις, εἰς θεωρίας φθάσας ἀκρότητα, ὅθεν ἐν μεθέξει θεωθεῖς, θαύματα ἐξαίσια, αὐτουργῶν ἐναπέφηνας.

Θεοτοχίον.

Ανύμφευτε δέσποινα, τῶν προφητῶν ἡ πόρροησις, ὄντως ἐπὶ σοὶ πέρας λαμβάνει, καὶ γὰρ συνέλαβες ἐν τῇ μήτρᾳ τῇ σῇ, τὸν λόγον τὸν ἀναρχον πατρός, ὡς ὁ θεὸς σύλλογος, τουτωνὲ προηγόρευσε.

"Ἄλλος. "Ἰνα τί με ἀπόσω·

Βασιλείας τὸ ὕψος, οὐδ' ἡ ταύτης στέρησις Παῦλε τρισόλθιε, οὐδὲ τῆς νηστείας, οἱ ὑπέρμετροι πόνοι· καὶ ἕτερα, ἅπερ χείρων ἔτλης οὐ χωρισμὸς ὁ τῶν ἡδέων, τὸν πρὸς Κύριον τόνον σου ἡμιδλυναν.

Ιακώβ σὺ πλουτήσας, Παῦλε ὀσιώτατε τὸ καρτερώτατον, καὶ Ἱερεμίου, τὸ θρηνηῶδες ἐν ὅλῳ τῷ θίῳ σου, τοῦ Ἰωσήφ τὴν σωφροσύνην, καὶ ἀδραᾶμ τὴν φιλοξενίαν, χαρισμάτων μετέσχες τοῦ πνεύματος.

Μιμητῆς κατὰ πάντα, τοῦ ὁμωνυμοῦντός σοι Παῦλε γενόμενος, νῦν ἐπαπολαύεις, σὺν αὐτῷ ἐν ἁγίοις σκηνώμασι, ὠρεῶν ἀπείρων, ὧνπερ ἰκέτευε, τυχεῖν με, τῶν ἀγγέλων ὁμόσκηνε ὅσιε.

Θεοτοχίον.

Μεγαλεῖα Παρθένε, ὄντως ἐκτετέλεκεν ἐν σοὶ ὁ Κύριος, καθὼς σὺ προέφης, μακαρίζουσι γὰρ σε πανάμωμε, αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς αἰῶνας, ὅτι μήτηρ τοῦ κτίστου σου γέγονας.

Καταβάσια.

Ο τοῦ φωτός διατμήξας, τὸ πρωτόγονον φάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖσε τὸν δημιουργόν, ἐν τῷ φωτί σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθυνον.

ὥδῃ 5. ὁ εἰρμός.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ Πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, θεὸν δοξάζοντες.

Τροπάριον.

Τὰ θεῖα σπλάγχνα ὑπάνοιξον, θεόνυμφε τῆς σῆς ἀντιλήψεως, καὶ τῆς ἀθλείας μου ψυχῆς τὴν αἵτησιν πλήρωσον, ὥπως αἰεὶ δοξάζω καὶ μεγαλύνω σε.

Η οἰκουμένη ἀγάλλεται, ψυχαὶ δὲ τῶν δικαίων εὐφραίνονται, τῇ μεταστάσει σου, καὶ γὰρ θροτῶν συνανύψωσας, φύσιν τὴν πεπτωκυῖαν ἐκ παραβάσεως.

Σιὼν ἀγία λαμπρύνθητι, καὶ πύλας ἐν χαρᾷ ἀναπέτασον, ἵδοὺ γὰρ ἤκασι, μύσται τοῦ λόγου αἰθέριοι, τῇ βασιλίδι μέλψαι τὰ ἐξητήρια.

Ζωὴν ἀπαίρεις εἰς ἄληκτον ὡς Μήτηρ τῆς ζωῆς χρηματίσασα, καὶ νῦν τῷ σὺ υἱῷ, συμβασιλεύουσα πρέσβευε, ἐκ περρασμῶν ρύσθῃναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Αφθάρτου δόξης ἀοίδιμε, καρποὺς θεοτεροπεῖς ζῶν ἑξήνθησας· θανῶν δὲ ἀφθάρτος, ψυχῇ τε ζῆς καὶ τῷ σώματι, ἐν οὐρανῷ καὶ γῇ τε στέφει κοσμοῦμενός.

Πεποικιλμένος τῇ χάριτι, ποικίλων, συμφορῶν ἐλευθέρωσον, Παῦλε ἀοίδιμε, Μονὴν σου ταύτην ἥ κέκτηται, τὸ ὄνομά σου πάτερ μέγιστον καύχημα.

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον καθωράθης ὑψήκομον, καρποὺς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπτὰ κατορθώματα, Ἱερωτάτως φέρων Παῦλε πατὴρ ἡμῶν.

Στενήν ὁδὸν μάκαρ ἤνυσας, ἐν ὄρει διαιτώμενος ἄθωνος, ἀ-
γιαζόμενος ὅλος τὴν σάρκα ἐνέκρωσας, ὅθεν τὴν αἰωνίζου-
σαν εὖρες ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ξενίζεις πάντας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε Παναγία θεόνυμφε, ὡς
πῶς ἀπείρανδρος, οὕσα πρὸ τόκου γεγένηκας, καὶ μετὰ τό-
κον πάλιν ἔμεινας ἄφθορος.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι σωτήρ.

Ηθύξαντος ἐν χαρᾷ, ὡς κεκτημένη σου σπάργανα, καυχᾶται
δὲ τοὺς πολλοὺς, Μονή σου ὡς ἔχουσα, ἰδρωτάς σου, χαί-
ρουσα, ἦν περ θεῖε Παῦλε, ἐκ κινδύνων διαφύλαττε.

Βασίλειος ἀλουργίς, ὡς σκύδαλά σοι λελόγισται, διὰ τὴν ὄν-
τως ζωὴν, σοφὴ ἥς περ ἔτυχες, νηστείαις καὶ δάκρυσιν ὡς
καταφρονήσας, ἐπιγείου Παῦλε ὅσιε.

Τῶν κοσμικῶν ταραχῶν, τὸν νοῦν φυλάξας ἀτάραχον, τὸ ταρα-
χῶδες παθῶν, διήλθες κλυδώνιον· διὸ καὶ κατέπαυσας εἰς
τάς ἀταράχους, καταπαύσεις ὡς φερώνυμος.

Θεοτοκίον.

Συνέλαδες ἀληθῶς, τὸν θεὸν λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοῦτον
ὑπερφυῶς, πανάχραντε τέτοκας, ὃν λιταῖς ἐλέωσαι, τῶν κιν-
δύνων πάντας, ἐκλυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Καταβασία.

Εν τῷ θλίδυσθαί με, ἐδόγησα πρὸς κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου,
ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον ἦχος πλ' δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ως τῆς τριάδος Ἱερὸν καὶ θεῖον τέμενος, διὸ ζωῆς τῆς ἱσαγ-
γέλου χρηματίσαντα· ἀνυμνοῦμεν σε οἱ παῖδες σου θεοφό-
ρε, ἀλλ' ὡς ἔχων παρόρησίαν ταύτῃ πρέσβευε, ἐκ παντοίων ἡ-
μᾶς ρύσθῃναι τάχος θλίψεων· ἵνα κράζωμεν, χαίροις Παῦλε
Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν κόσμον ἀφείς εἰς τὸ ὄρος ἀνέδραμες, καὶ τοῦτο τῆς εἰς οὐρανοῦς ἀνόδου ἐποίησας κλίμακα, νηστεία καὶ ἐγκρατεία τὸ σῶμα ἐκκαθάρας παθῶν, καὶ ἀκηλίδωτον τῷ θεῷ προσήγαγες· διὸ βοῶμεν πάντες ἐν χαρᾷ σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε πιστῶν βασιλέων ὁ γόνος.

Χαῖρε Χριστοῦ ἐκκλησίας ὁ λύχνος.

Χαῖρε ἀοράτων ἐχθρῶν ἡ κατάλυσις.

Χαῖρε ὁρατῶν πολεμίων ἀφάνισις.

Χαῖρε ὕψος εἰς οὐράνιον ἀναβὰς δι' ἀρετῆς.

Χαῖρε κόσμου τὴν προσπάθειαν ἐδελυξάμενος σοφέ.

Χαῖρε ὅτι παρεῖδες βασιλείας τὸ σκῆπτρον

Χαῖρε ὅτι καθεῖλες τῶν δαιμόνων τὰ πλήκτρα.

Χαῖρε μονῆς χειμάρρου τὸ καύχημα

Χαῖρε σῆς ἐπωνύμου Μάνδρας διάσωσμα.

Χαῖρε δι' οὗ ἡ μονὴ ἀνηγέροθη,

Χαῖρε δι' οὗ ἅπαν ὄρος ἠυγάσθη,

Χαῖρε Παῦλε πατὴρ ἡμῶν.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ κη'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου, Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ ἁθω ἀσκήσει λάμπαντος, καὶ τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονήν, τὴν ἐπ' ὀνόματι τῷ ἰδίῳ ἐπονομαζομένην.

Τοῦ ἁγίου Παύλου· ἰδρύσαντος.

Στίχοι.

Θαλάμους λιπῶν τῆς βασιλείας Παῦλε,

Ἦρθης πρὸς πλάτος οὐρανῶν βασιλείας.

Ὁγδόῃ καὶ εἰκάδι Παῦλον νόες ἔνθεν ἤσαν.

Καὶ ἀναγινώσκεται ὁ Συναξαριστὴς κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ.
ὁ δὲ θῆος αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐγκώμιον εὐρίσκεται ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος.

Ἑρμηνεία.

Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ συναξαριστοῦ· εἰς καὶ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς δοῖται τῷ προεστῶτι.

Ο μὲν ἐκκλησιαστικὸς ἀπέρχεται καὶ κρούει τὰ πνευματικὰ ὄργανα, εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου, καὶ διὰ τὴν συναχθῶσιν οἱ ἀδελφοὶ ἅπαντες.

Κ αὶ ἄρχεται ὁ ψάλλτης τὸ κοντάκιον ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐνδύεται φαινόλιον λευκόν, καὶ θυμιᾷ τὸ θυσιαστήριον, καὶ τὸν ναὸν ὅλον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἅπαντας· καὶ μετὰ τὸ θυμιᾶσαι, προσευτρεπισθέντος τετρασκελίου ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου, ἐν τῷ προσκυνηταρίῳ, ἀπέρχεται ὁ Ἱερεὺς, καὶ ἀναγινώσκει εὐλαβῶς ἀσκεπῆς τοὺς οἵκους τοῦ ἁγίου.

Ἐκὰς μετὰ τὸ τέλος, πάλιν ψάλλεται τὸ κοντάκιον· ὡς σύνηθες· Ἐκὰς καθ' ἑξῆς ἡ ἐβδόμη ὥδη, καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς ἁγρυπνίας.

Ἐβδὴ ἐβδόμη ὁ εἰρμός.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψάλλον, ὑπερύμνητε· ὁ τῶν πατέρων κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάριον.

Μακαρίζουσί σε πᾶσαι παναμώμητε, ἄχραντε δέσποινα, αἱ γενεαί· ὡς αὐτῇ, προσέφης σωζόμεναι, καὶ σοὶ κραυγάζουσι, χαῖρε πάναγνε, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Ο τοῦ νόμου σε, σκιώδης τύπος πάναγνε, σαφῶς διέγραψε, στάμνον καὶ ῥάβδον, ναόν, καὶ ὄρος κατάσκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν, ὁ θεὸς ἡμῶν ἡμᾶς φθαρέντας πάθεσιν, ἀναπλάττων εἰς αἰῶνας.

Ιακώβ σε προεώρα πάλαι κλίμακα, θεογεννήτρια, δι' ἧς ὄρουτοὶ ἀπὸ γῆς, πρὸς ὕψος αἰρόμεθα, σοὶ ἀνακράζοντες, χαῖρε δέσποινα, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Λυτρωθέντες τῆς κατάρας τῇ γεννήσει σου, παρθένε πάνσεμνε, τῆς τοῦ Ἀδὰμ οἱ πιστοί, συμφώνως τὸ χαῖρέ σοι βοῶμεν πάντοτε, ἱκετεύοντες, τῆς ἐν τῷ ἅδῃ θλίψεως, λυτρωθῆναι σαῖς προσευχαῖς.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Σωτηρίας χιωνίου τὴν ἀπόλαυσιν, δεικνύων ὅσις, φωτολαμπέσιν αὐγαῖς, ἐνθέων σου πράξεων, καὶ ἰσαγγέλου ζωῆς, χαίρων ἔψαλλες· ὁ τῶν πατέρων κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ηστραψάν σε, θεῖε Παῦλε τὰ παλαίσματα, δι' ὧν ἐπέλαμψας, Θεοῦ δοχεῖον σεπτόν, ἐπίγειος ἄγγελος, βροτὸς οὐράνιος, καὶ γὰρ ἄσαρκον, σοῦ τὴν ζωὴν διήνυσας, ἐν ἐρήμοις ταῖς τοῦ ἄθω.

Νοσημάτων χειμαζόντων με μακάριε, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς ἰκεσίαις σου νῦν συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μέλπειν ποίησον, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερένδοξε, τὸ ὄρος ἡ θελήσασα, τὸ ἐν ἡμῖν κατοικεῖν, νῦν τὰς εὐχὰς ταπεινῶν, ὑπόδεξαι θεσποίνα τῶν τιμώντων σε, καὶ περίσωζε, ὃ ἡρετήσω οἶκημα, πρὸς τὴν σὴν δοξολογίαν.

Ἄλλος. Παῖδες ἐβραίων.

Ολον τὸν νοῦν πρὸς τὸν δεσπότην, ἀνατείνας σου, ἐκ βρέφους θεοφόρε, ὡς τρυφὰς τὰς πολλάς, ἐνόμιζες νηστείας, εὐλογητὸς εἶ κύριε, ἐκθυῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πρόστηθι πάντων ἐν τῇ ὥρᾳ, τοῦ θανάτου παναοίδιμε Παῦλε, τῶν ἐν πίστει φρουρόν, καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστην, ἐχόντων σε πανόλθιε, ἐξαίρουμένος γέννης.

δόξα.

Πύλαι ἡνοίγησάν σοι πόλου, ὡς θαδίσαντι, στενὴν ὁδὸν ἐν βίῳ, καὶ ἀγγέλων χοροί, ὑπήντων σοι τρισμάκαρ, ἀναβοῶντες εἰσελθε, εἰς αὐλὰς κυρίου Παῦλε.

καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέτοκας λόγον τὸν ἀχρόνως, προεκλάψαντα, γαστροῦς ἐκ τῆς πατρῶας, τὴν βροτείαν μορφήν ἀρρέύστως προσλαβόντα, ἐκ σοῦ παρθένε ἤχραντε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καταβάσις.

Αθραμιαῖοι ποτέ, ἐν θαυυλῶνι παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ μέσον φλογὸς ἐμβληθέντες, θροσιζόμενοι ἔψαλλον· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ὥδῃ η΄. ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν ἡγείρε ψάλλουσαν, τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ορθροσ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις τοῦ θείου ἐδείχθης Παναμώμητε, τούτοις ἀνατείλασα, ἥλιον τὸν ἄδυτον ψυχὰς καταφωτίζοντα, ψάλλειν ἐγείραντα, τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γένος θροτῶν σου τῇ γεννήσει, τῆς πρώτης κατάρας παναμώμητε, λυτρωθὲν ἑκάστοτε, χαῖρε ἀνακράζει σοι, ἡ τὸν Θεὸν κηῖσασα τοῖς πίστει μέλπουσι, τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολος ἐν τοῖς κάτω ἦν ὁ λόγος, τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως χωριζόμενος, μήτερο ἀπειρόγαμε, μόνῃ παντευλόγητε, εἰ καὶ θροτοῖς ὠμίλησε θροτὸς γενόμενος, τοῦ σῶσαι τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ὡς σὺ προέφης ἀπὸ θρόνων καθεῖλε θυνάστας παναμώμητε, ταπεινοὺς τε ὕψωσεν, ἀγαθῶν ἐνέπλησε, πεινῶντας ὡς φιλάνθρωπος ὁ τὴν σὴν ἄχραντον, οἰκῆσαι θουληθεὶς κόρη μήτραν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Σκεῦος ἐκλογῆς σεπτὸν ἐδείχθης, τὴν ἄνω φαειρότητα δεξάμενος, καὶ πρὸς τὰ σκηνώματα, θεῖα καὶ οὐράνια, περιχαρῶς ἀνέδραμες καταστραπτόμενος, τῇ χάριτι τῆς θείας τριάδος, ὕμνοις ἦν δοξάζεις, Παῦλε εἰς αἰῶνας.

Μνήμην ἐκτελοῦντες Παύλου θείου, τοὺς πόνους τοὺς ἐναρέτους μιμησώμεθα, οὓς αὐτὸς διήνυσε, τρέχων δι' ἀσκή-

σεως, πρὸς οὐρανίαν ἄνοδον προτρέπων ἔπεσθαι, τοὺς κύριον φιλοῦντας ἐν πίστει, καὶ εὐαρεστοῦντας ἐν ἔργοις θεαρέστοις.

Ο λον ἐκκαθάρας σου τὸ σῶμα, ἐγένου καὶ τοῖς ἀγγέλοις ὁμο-
δίαιτος, τὴν ὕλην γὰρ ἔλυσας, ἅυλος δὲ γέγονας, ὦν ἐν τῷ
κόσμῳ ὅσιν ὡς ὑπερκόσμιος, διό σου τὴν φωσφόρον ὑμνοῦμεν
μνήμην ἐτησίως, βασιλογόνε **Παῦλε**.

Θεοτοκίον.

Ο δημιουργήσας πάντα λόγος, καὶ λόγῳ σοφῇ προνοίᾳ διε-
ξάγων νῦν, μόνῳ τῷ θουλήματι, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, δι' εὐ-
σπλαγχνίαν ἄφατον δεδημιούργηται, ἐκ σοῦ καὶ σὰρξ ὠράθη
παρθένε, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν.

Ἄλλος. Ἐπταπλάσιος κάμενον.

Ο ἰ τῇ μονῇ σου μένοντες, μονοτρόπως τρισόλβιε, πάσας τάς
αἰτήσεις, εὐλαβῶς λαμβάνουσιν, θεοῦ σε δοξάζοντος, αἰ-
καὶ μεγαλύνοντος, τοῦ προσδεξαμένου, τοὺς ἰδρωτάς σου πό-
νων· πρὸς ὃν ὅς ἀπαύστως, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω σπερ ἄρνιον ὅσιν, ἡ τεκοῦσά σε ἔβλεψε, πρὸ γεννήσεώς σου,
τὸν σταυρὸν κατέχοντα, χερσὶ καὶ παλαίοντα, θύω ἀγρίοις
λέουσιν, ἐπὶ θυμονίας, κατακείμενον σίτου· φανώτατον σημεῖον,
προκοπῆς σου εἰς τέλος, τὴν σάρκα καὶ τὴν πάλην, νικήσαντα
δαίμόνων.

Ο οὐρανὸς ὁ πάμφωτος, καὶ λαμπρότατος ἥλιος, ὁ ἐν τοῖς
ὑψίστοις, ἀγγελος ἐπίγειος, βροτὸς δὲ οὐράνιος, ὁ θησαυ-
ρὸς τοῦ πνεύματος, ἡ φωτολαμπής, τῶν ἐν τῷ ἅθῳ ἀκρότης, ὁ
Παῦλος μετὰ **Παῦλον**, τοῦ χειμάρρου τῆς ποίμνης, ὁ κτίτωρ
καὶ κοσμήτωρ, ὑμνεῖσθω χαρμοσύνης.

Θεοτοκίον.

Ν ενεκρωμένην πάνταγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταίσμασι, καὶ
κατεφθαρμένην, Ἰοβόλοις δῆγμασι, Θεὸν τὸν δυνάμενον,
ζωοποιεῖν τὰ σύμπαντα, ἡ ἀπειρογάμως, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα,
ἀνάστησον βρωῶσαν, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία.

Οί ἐν θαυλώνι παῖδες, τῷ θείῳ πυροπολούμενοι ζήλῳ, τυράννου καὶ φλογός, ἀπειλήν ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἑψάλλον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Απας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, ἀϋλῶν νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερά θαυμάσια τῆς θεομήτητος, καὶ δοάτω, χείροις παμμακάριστε, θεοτόκε, αἰεὶ ἀειπάροθενε.

Αὔχασον ἡμῶν, ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος κόρη θεόνυμφε, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, αὐγὴν τεκοῦσα καὶ τοῖς καθεύδουσιν, ἐν σκότει ὡς ἀστράψασα φῶς τὸ αἰῶδιον, ὅπως τρίδους, θείας θηματίζοντες, οὐρανῶν βασιλείας τευξόμεθα.

Μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν σε κύριος ἀγνήν εὐράμενος, ὥκησεν ἐν μήτρᾳ σου, διὸ τῶν πρὶν γυναικῶν ὑπέρκεισαι· εἰ γὰρ κἀκεῖναι ἴσχυσαν τεκεῖν πανάμωμε, ἀλλὰ σύγε, πάσας ὑπερβέβηκας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων γεννήσασα.

Ηκται διὰ σοῦ, ἡ φύσις ἡ ἐκπτωτος ἡμῶν πανάμωμε, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, καὶ μακαρίαν θείαν ἀπόλαυσιν, ὁ γὰρ πατρὶ συνάνναρχος, καὶ θεῷ πνεύματι, ἐκ γαστροῦ σου, σάρκα προσλαβόμενος, δεξιᾷ τῇ πατρὶ τετίμηκε.

Νεῦσον πρὸς τὰ σά, ἐφύμνια πάντα γνε, καὶ τὴν πολύφωτον χάριν σου κατὰπεμψον, ἡμῖν παρθένε τοῖς σὲ γεραίρουσιν, ὡς ἂν προθύμως πάντοτε, σὲ μεγαλύνοντες, ἐκδοῶμεν, χείροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάροθενε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Ισχυσας Θεοῦ, τὸν νοῦν σου κρατύναντος, κατακρατῆσαι παθῶν, ἄγγελος ἐν σώματι ἐντεῦθεν **Παῦλε** σὺ ἐχρημάτισας· καὶ σὺν ἀγγέλοις πάντοτε τοὺς οὐρανούς κατοικεῖς· τῷ τῆς δόξης, θρόνῳ παριστάμενος, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου πληρούμενος.

Πάντας τοὺς τὴν σὴν, τελοῦντας πανήγυριν **Παῦλε** αἰείμνηστε, λύτρωσαι πρεσβεΐαις σου, κινδύνων νόσων πάσης κακώ-

σεως, ὡς ρύστης τῶν ἐν θλίψεσι λιτανευόντων σε, καὶ τὴν ποιή-
μνην, τὴν σὴν περιφύλαττε, ἐκ παντοίας δεινῆς περιστάσεως.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, σοφία καὶ δύναμις τοῦ προανάρχου πατρός,
κάμψθητι δεήσεσι, τοῦ θείου Παύλου παρακαλοῦντός σε,
καὶ πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν ζάλην νῦν ἀφ' ἡμῶν, καὶ εἰρή-
νην τῇ ποιίμνῃ σου δώρησαι, ἵνα πιστεῖ ὑμνῶμεν τὸ κράτος σου.

Θεοτοκίον.

Ωμήτηρ Θεοῦ, πηγὴν τῆς χρηστότητος ἢ ἀποτέξασα, ὅρος
σου τὸ ἅγιον, σκέπε καὶ διάσωζε, ταῖς ἱκεσίαις θέσποινα
τοῦ Πανοσίου πατρός, θείου Παύλου, σοῦ πιστοῦ θεράποντος,
καὶ τὴν ποιίμνην σου φύλαττε ἄτρωτον.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ο θάνατός σου Παῦλε ὡς ἀληθῶς, ὁ σὸς τίμιος ἐναντι πέφυ-
κε τοῦ ποιητοῦ, μετὰ τῶν ἁγίων γὰρ εὐκλεῶς, ὁ κληρὸς
σου ἡρίθμηται, καὶ τοῦ Γεωργίου τοῦ ἀθλητοῦ, ἐφάμιλλος ἐγέν-
νου, μεθ' οὗ ὑπὲρ τῆς ποιίμνης, τῆς σὲ τιμώσης Θεῷ πρέσβευε.

Επέστη ἡ λαμπρά σου νῦν ἐορτὴ, παναοίδιμε Παῦλε θρα-
σεύουσα χάριν τοῖς σέ, πάτερ εὐφημοῦσι περιχαρῶς, πνεύ-
ματος ἀγαλλίασιν, ψυχῆς εὐρωστίαν καὶ φωτισμόν· καὶ νῦν σε
εὐρηκότες, ρύστηντε, καὶ προστάτην, πνευματικῶς ἀγαλλ-
λιώμεθα.

δόξα.

Μὴ λήξεις αἶρειν χειρὰς σου πρὸς Θεόν, ὀσιώτατε Παῦλε
αοίδιμε, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων μνήμην σου τὴν σε-
πτὴν, ὅπως λάθωμεν ἄφεσιν, τῶν ἡμῶν πταισμάτων τὴν ταχι-
νήν, καὶ θείαν προστασίαν, ψυχῶν τε σωτηρίαν, καὶ βασιλείαν
τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Υπόδεξι ἀγγέλων ἡ στρατιὰ, οὐρανοί τε Θεοῦ τὸ στερέωμα
ταῖς ἀρεταῖς, ὡς ἄστροις ὑπάρχον λαμπροεῖδές, τὴν τοῦ
κυρίου πάναγγον, μητέρα καὶ μόνην ἐν γυναιξί, παρθένον θεο-
τόκον, ἰδοὺ γὰρ μετὰ δόξης, πρὸς φῶς ἀνέρχεται τὸ ἄϋλον.

Καταβάσις.

Ο τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ὡς ὥφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τῶν φιλοσόφων ὑπατον, καὶ βασιλέων γέννημα, μονῆς ἰδίης προστάτην, καὶ τῆς σῆς ποιμένης τὸν στύλον, τοῦ ἁθω σεμνολόγημα, Παῦλε ὕμνοις τιμῶμέν σε, καὶ τὴν φαιδρὰν σου σήμερον, πανήγυριν ἐκτελοῦμεν φρουρούμενοι ταῖς λιταῖς σου.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Προστάτην σε θερμότατον, οἱ φοιτηταί σου κέκτηνται, φρουρόν τε φύλακα ρύστην, διὸ λαμπρῶς τὴν σὴν μνήμην, ἐπιτελοῦμεν παμμάκαρ, καὶ πίστει δυσωποῦμέν σε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς κύριον, μὴ διαλείπης πρεσβεύειν, ἁθω τὸ καύχημα Παῦλε.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Μετά Θεὸν πανάμωμε, σὺ Θεὸς ἀνεδείχθης, τὰ δευτερεῖα ἔχουσα, τῆς ἀγίας τριάδος, τοῖς πίστεως ἀρχὴ πρώτη, καὶ ἐλπίδος ἡ δάσις, τὸ ἔρεισμα τῆς πράξεως, καὶ κρηπὶς θεωρίας, ἀκροστιχίς, προφητῶν ἀπάντων, καὶ γραφῶν πῖναξ, πύλου καὶ γῆς τεράστιον, καὶ στοιχεῖον τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς αἶνους πᾶσα πνοή.

Ἰστῶμεν στίχους Τέσσαρας, καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

ἤχος πλ' δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Παῦλε ἀνάκτων τὸ βλάστημα, τῆς ἀρετῆς ἐραστῆς, γεγονῶς ὥφθης ἅπασι, δωρεῶν τοῦ Πνεύματος Ἱεροῦ οἰκητήριον, κατορθωμάτων θαῦμα ἐξαίσιον, προτερημάτων θησαυρὸς μέγιστος, ὅθεν τελοῦμέν σου, ἐν ᾧδαῖς νῦν χαίροντες, πανευλαδῶς, τὴν ἡμᾶς εὐφραίνουσαν, μνήμην σου πάνσοφε.

Παῦλε τοῦ ἁθω τὸ καύχημα, ὑπὲρ ἀγάπης Χριστοῦ, βασιλείας ἡλόγησας, τῆς φθορτῆς καὶ ἐκδοτον, πόνοις σῶμά

σου δέδωκας πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτελεύτητον, τρυφήν ἐνθέως ὡς ἀποσκοπούμενος, ἥς καὶ ἐπέτυχες, θόξης ἐμφορούμενος, ἥς καὶ ἡμᾶς, μετασχεῖν ἰκέτευε, πόθῳ τιμῶντάς σε.

Οσιε Παῦλε τρισόλθιε, σὲ καὶ πρωστάτην ἡμῶν, καὶ ὑπέρμαχον ἔχομεν, ἐν κινδύνοις πάντοτε πρὸς Θεὸν Ἱερώτατε, ὡς τοῦ ἁγίου πνεύματος ὄργανον, ὡς τοῦ δεσπότου, πιστὸν θεράποντα, σκευὸς ὡς τίμιον, χάριτος θεσπέσιε, τῆς τοῦ Χριστοῦ, ὡς χρυσίον δοκιμον τῆς ἀγιότητος.

Οσιε Παῦλε πατήρ ἡμῶν, τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς, τὸ θεόδοτον δώρημα, καὶ πανυπερθαύμαστον, μοναζόντων θησαύρισμα, τῶν ἀσκητῶν τε, τοῦ ὁρους ἁθωνος, καύχημα πέλων, πάντας πρὸς αἴνεσιν, τοῦ σε δοξάσαντος, προσκαλεῖς θεσπέσιε, διὸ τὴν σὴν, μνήμην ἐορτάζοντάς, πάντας περισώζε.

Δόξα ἥχος πλ' α'.

Σαλπίζωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων ἡγήσωμεν ἐόρτια, καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει, τοῦ πανοσίου πατρὸς ἡμῶν, δομήτορος προστάτου, καὶ πρέσβεως ἀκοιμήτου· βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν βασιλογόνον τιμάσθωσαν εὐφήμεως· ὡς χαρίτων ἔμπλεον, θαυμαστῶς γεννημένον, καὶ οὐρανίων δωρεῶν τῶν τοῦ πνεύματος· ποιμένες καὶ διδασκαλοι, τὸν τῆς ἀρίστης ὄντα, κανόνα τε καὶ τύπον, ποιμασίας εὐφημήσωμεν, τὸν τῆς ἀσκήσεως ὁδηγόν, πρὸς ἀρετῆς τὸν ζῆλον ἐπισπῶντα· τὸν ἐν θεωρίαις ὑψίνου, ἐν πράξεσιν ὑπερνεφῇ, ἐν διδάγμασι τρυφῆς τὸν χειμάρρουν· τὸν ποδηγέτην τῶν πλανωμένων· τὸν θησαυρὸν ἀνελλειπῇ· τὸν πάντας ἐκ τῶν δεινῶν ἄει λυτρούμενον, ἅθω τὸ μέγα κλέος· ἐγκωμιάζοντες πάντες εἰπώμεν πατέρων ἅθω κορωνίς, Παῦλε βασιλογόνε· πρόφθασον ἐξελοῦ ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν ποιμένην σου, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Σαλπίζωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, προκύψασα γὰρ ἄνωθεν ἡ παντάνασσα μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις κατὰστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντάς αὐτήν· βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν καὶ τὴν βασιλίδι κροτήτωσαν ἐν ὕμνοις, βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατούμενους πρίν, ἀπολύσας φιλανθρωπῶς εὐδοκήσαν-

τα, ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ κελοῦ ποιμένος, ὑπέρα-
γνον μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, τὴν λυχνίαν τὴν χρυ-
σαυγῇ, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν,
τὴν ἔμψυχόν τε κιθωτόν, τὸν πυρίμορφον τοῦ δεσπότης θρό-
νον, τὴν μανναδόχον χρυσεάν στάμνον, τὴν κεκλεισμένην τοῦ
λόγου πύλην, ἀπάντων χριστιανῶν τὸ καταφύγιον· ἄσμασι θεη-
γόροις, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν· παλάτιον τοῦ λόγου,
ἄξιωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν βασιλείας· οὐδὲν
γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

**Εἰς τὴν λειτουργίαν Ὑποτικά· καὶ ἐκ τῶν δύο κανόνων
τοῦ ἁγίου ὧδὴ γ' καὶ ε'.**

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον λέγε τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

Μεγαλυνάριον.

Μέγιστος ὑπάρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ καὶ προστάτης ἀν-
τιλήπτωρ καὶ πρεσβευτής· ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε
καθαριέτης, **Παῦλε** βασιλογόνε, διὸ τιμῶμεν σε.

Ποίμνης σου παρμάκκω ἥς ἐκ Θεοῦ, φύλαξ ἐπιστεύθης, τοῦ
ἡγεῖσθαι αὐτῆς θερμῶς, σκέπε φρούρει ταύτην, ἐχθίστων
ἀσράτων, παντοίων ὁρατῶν τε, **Παῦλε** πατήρ ἡμῶν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τέλος τῆς ἀκολουθίας.